

***Nacionalni centar za vanjsko
vrednovanje obrazovanja***

Identifikacijska
naljepnica

PAŽLJIVO NALIJEPI

HRVATSKI JEZIK

viša razina

TEKSTOVI

Ispitna knjižica 1

HRV A IK-3 D-S004

12

Prazna stranica

UPUTE

U ovoj su knjižici tekstovi uz koje su vezani 'grozdovi' zadataka iz ispitne knjižice 2. U uputi prije 'grozdova' zadataka naznačeno je koji tekst trebate pročitati prije nego što počnete rješavati zadatke.

Unutar jednoga 'grozda' pojedinim zadatcima ispituje se čitanje s razumijevanjem pripadajućega teksta, a ostalim zadatcima ispituju se književnopovijesna, književnoteorijska i jezična znanja.

Uz prvi i drugi tekst vezani su zadatci od 1. do 18.

Uz treći tekst vezani su zadatci od 19. do 30.

Uz četvrti tekst vezani su zadatci od 31. do 49.

Uz peti tekst vezani su zadatci od 50. do 66.

Zadatci od 67. do 77. nisu vezani uz tekstove.

Želimo Vam puno uspjeha!

Ova ispitna knjižica ima 12 stranica, od toga 5 praznih.

Hrvatski jezik

Tekstovi

I. tekst

Pejzaž I.

U travi se žute cvjetovi
I zuje zlaćane pčele,
Za sjenatim onim stablima
Krupni se oblaci bijele.

I nebo se plavi visoko
Kud nečujno laste plove; –
Pod brijegom iz crvenih krovova
Podnevno zvono zove.

A dalje iza tih krovova
Zlatno se polje stere
Valovito, mirno i spokojno –
I s huma se k humu vere...

Vladimir Vidrić

Hrvatski jezik

Tekstovi

II. tekst

Pejzaž II.

Nebeski putnik mjesec
Lako je odskakivo
Nad svijetlim oblačnim rubom
I opet u nebo plivo.

I kad sam otvorio prozor,
Blistav od kapi kiše,
Trznula se je grana
I još se lagano njiše.

„Gledaj” – glas mi se javi –
„Iskrice noći lete...”
I vidjeh u rosnom grmlju,
Gdje blisnuv – ginu i – svijete.

„Tko mi to kaza?” – viknuh,
Al grmlje i bašta sniva,
Tek mjesec nad svijetlim rubom
Naglije hiti i pliva.

„Zdravstvuj!” – i smijeh se pronije.
Il prosu se šaka pijeska?
Ja ne znam. – Na mokrih stazah
Tiha se voda ljeska...

Vladimir Vidrić

Hrvatski jezik

Tekstovi

III. tekst

(...)

U pustoši kad vidjeh kako stoji:
„Smiluj se” – viknuh – „na nevolje moje,
tko bio, sjena il’ živ čovjek koji!”

„Već nisam čovjek; bjehu u dane svoje,
a roditelji, lombardijsko pleme,
iz Mantove mi bjehu obadvoje.

Sub Julio, al’ kasno, rodiše me;
Rim me za dobrog Augusta znade,
kad bogova je lažnih bilo vrijeme.

Bio sam pjesnik; stih moj slavu dade
Eneji, što iz trojskog dođe grada,
Ilion gordi pošto spaljen pade.

(...)

Vidjet ćeš: neki u ognju se skruše
zadovoljni, jer nadaju se stići,
ma kada bilo, međ blažene duše;

a k potonjima htjedneš li se dići,
dostojnija će duša doći tada,
s njom ću te pustit, kad mi bude ići,

jer onaj car što tamo gore vlada,
zato što njegve nisam znao vjere
ne pušta sa mnom do svojega grada.

Dante Alighieri, *Pakao* (I. pjevanje)

Hrvatski jezik

Tekstovi

IV. tekst

(...)

Pojdosmo k Nečujmu za kušati sriću,
Gdi je bil Don Dujmu stan Baništriliću,
Koji Split ostavi i tamo se zavi
Cić božje ljubavi, da ga bolje slavi,

(...)

Dugo vrime Marul Marko je tuj š njim bil,
Koga, mnim, da si čul i knjige njega čtil,
Kê su raznesene po sve svita kraje,
Čudno narešene, svake slasti slaje;
Kî cića umin'ja, koja on imiše,
I čista živin'a svude poznat biše;
Kî svojom dobrotom, kud godi je hodil,
I svetim životom svim je bil drag i mil.
Svu našu okruni stranu mnogom dikom
I častju napuni i hvalom velikom;
Kim je urešen bil i jezik slovinski
I kim se je dičil tokoje latinski.
Ja mnim, ona dila, ka vidih od toga,
Da ti nisu bila brez Duha Svetoga,
Kî mu dâ nauk taj i razum u nj stavi,
Da ga zna svaki kraj, da ga vas svit slavi.
Marko Marul oni, komu se svi čude,
Koga glas svud zvoni i cvate od svude!
Znali su, njegova pisma ki su čtili,
Razuma takova jesu l' gdi vidili.

(...)

Li Marul nad svima, za reći rič pravu,
Najveću čast ima, i diku i slavu.
Zvzdami meu svimi kako sja Danica,
Tako t' meu mudrimi ime mu protica.

Petar Hektorović

Hrvatski jezik

Tekstovi

V. tekst

(...)

Sve bi se to dakle glatko pretvorilo u jedno više ili manje ugodno ljetovanje da nas Roko nije tjerao kao grešne duše, ili da smo imali dovoljno vlastite volje i snage da se odupremo njegovom navaljivanju. Ali čovjek je bespomoćan u prisutnosti nadmoćne energije kakva je, bez svake sumnje, bila Rokova. Čim netko poželi da nas vodi, nitko sretniji od nas; predajemo se vodstvu kao da je to jedina stvar koju smo od života očekivali. Možda je naša žeđ za vodstvom (jer sami nismo vidjeli dalje od nosa) učinila od Roka vođu, a možda je u samoj prirodi vođe da oko sebe stvara takvu žeđ, i sve se, osim puta prema fatamorgani njegove oaze na obzorju, čini neplodnom pustinjom. Ne znam. Znam samo da smo otpočetak s olakšanjem, pa čak i s oduševljenjem primili Rokovo vodstvo. (...)

Svi smo uskoro stekli dojam da njemu i nije do rezultata nego do samog kretanja. Neko unutarnje nezadovoljstvo, nemir u njemu samom, neka luda osobina njegova temperamenta tjerala je njega da tjera nas, jednako nemilosrdno. Neprestano se nešto moralo raditi. Uvijek kad bismo preko volje, i bez uvjerenja da za to postoji kakav ozbiljan razlog, krenuli pod njegovim vodstvom na idući izlet, meni se činilo, negdje u nekom mutnom i zabačenom dijelu mozga, da idemo tražiti nešto što nam zaista nedostaje, nešto vrlo važno (ne freske i crkve, ne historiju); nešto što se zapravo uopće ne može naći, ali nešto vitalno i bitno čega je jedino Roko doista svjestan, i mučio bih se pokušavajući da to dokučim, osjećajući svoju nemoć i nesposobnost i teška bi se sjena umora, malodušnosti i beznađa spustila na mene, bezrazložna ali tim strašnija, i činilo bi mi se da nešto u meni vrišti: ne idi, stani, nema se kamo. Ali nitko nije mogao odoljeti Roku. (...)

Antun Šoljan

Prazna stranica

Prazna stranica

Prazna stranica

Prazna stranica

